

Ministerstva financí či cenových rozhodnutí odpůrce týkajících se jiných oblastí regulace. Právní úprava regulace výkupních cen elektřiny z podporovaných zdrojů energie totiž není natolik specifická, že by se odrazila v odlišném charakteru cenových rozhodnutí v této oblasti. Nadto je třeba zdůraznit, že zásadní vliv na formulaci těchto závěrů měla i judikatura Ústavního soudu, zejména pak nálezy sp. zn. Pl. ÚS 24/99 ze dne 23. 5. 2000 (N 73/18 SbNU 135; 167/2000 Sb.) či nálezy sp. zn. Pl. ÚS 8/02 ze dne 20. 11. 2002 (N 142/28 SbNU 237; 528/2002 Sb.), v níž Ústavní soud dovodil, že cenové výměry jsou právními předpisy, přičemž na použitelnosti této judikatury nemá žádný vliv pozdější zavedení institutu opatření obecné povahy do právního řádu České republiky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Ao 3/2010-55, v němž byl mimo jiné formulován právní názor, že cenový výměr Ministerstva financí vydaný dle § 10 odst. 1 zákona o cenách, který pro obecný okruh adresátů obecně reguluje ceny v železniční dopravě, není opatřením obecné povahy, nýbrž právním předpisem).

7. Krajský soud má tudíž za to, ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu, že napadená cenová rozhodnutí odpůrce mají povahu právního předpisu. Důvodem je skutečnost, že povaha těchto cenových rozhodnutí je srovnatelná s povahou cenových rozhodnutí a výměrů posuzovaných ve výše citovaných rozsudcích.
8. Ačkoliv je pro posouzení otázky, zda vydaný akt je opatřením obecné povahy, sice rozhodující tzv. materiální pojetí, krajský soud považuje i nyní za účelné se ve vztahu k předmětným cenovým rozhodnutím vyjádřit i k jejich formální stránce. I v tomto ohledu krajský soud vychází z výše citované judikatury (a dále např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 As 19/2012-44), v níž je mimo jiné uvedeno, že „podle § 2c zákona o cenách vykonává Energetický regulační úřad působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky [písm. a) cit. ustanovení]. K naplnění tohoto úkolu vydává právní předpisy pro regulaci, sjednávání a kontrolu cen v oblasti energetiky [písm. b) cit. ustanovení]. Na základě této úpravy vydal žalovaný cenové rozhodnutí č. 7/2008, ze dne 2. září 2008, k cenám tepelné energie (dále jen „rozhodnutí č. 7/2008“), jehož obsahem je vymezení podmínek pro sjednání cen tepelné energie.“ Citované cenové rozhodnutí č. 7/2008 bylo tedy vydáno podle § 2c zákona o cenách a § 17 odst. 6 písm. e) energetického zákona. Navrhovatelem napadená cenová rozhodnutí byla rovněž vydána podle § 2c zákona o cenách a podle § 17 odst. 6 písm. d) [nikoliv tedy písm. e) jako cenové rozhodnutí č. 7/2008] energetického zákona, nicméně v důsledku novelizace energetického zákona (provedené zákonem č. 158/2009 Sb.) se pravomoc k rozhodování o regulaci cen podle zákona o cenách přesunula z § 17 odst. 6 písm. e) do § 17 odst. 6 písm. d). S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že předmětná cenová rozhodnutí odpůrce jsou považována za právní předpis a nikoliv opatření obecné povahy, byť je zákonodárce za právní předpis výslovně neoznačuje. Rozlišování mezi právním předpisem a cenovým rozhodnutím ze strany zákonodárce je však spíše důsledkem toho, že cenové rozhodnutí bylo vždy vnímáno, jako specifický správní akt. Nelze dovodit, že by bylo naopak záměrem zákonodárce zakotvit specifickou, právem v obecné rovině výslovně neregulovanou kategorii správních aktů na pomezí právního předpisu a individuálního právního aktu. Lze tedy shrnout, že cenové rozhodnutí není zákonem označeno jako opatření obecné povahy a ani z členění § 2c zákona o cenách či systematiky energetického zákona nelze dovodit záměr formálně zařadit cenové rozhodnutí do kategorie opatření obecné povahy (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 46/2014-89).
9. Jelikož předmětná cenová rozhodnutí odpůrce nelze po formální stránce považovat za opatření obecné povahy, přistoupil krajský soud k posouzení toho, zda se jedná o opatření obecné povahy po stránce materiální (v obecné rovině viz citované rozsudky č. j. 1 Ao 1/2005-98 a č. j. 2 Ao 3/2010-55). Je proto potřeba zhodnotit, zda tato cenová rozhodnutí vymezují okruh adresátů a svůj předmět obecně či konkrétně. Co se týká obecně definovaného okruhu adresátů, není uveden žádný konkrétní výrobce elektřiny, na kterého se cenové rozhodnutí vztahuje. V případě cenového rozhodnutí odpůrce č. 7/2018 se regulace vztahuje na „provozovatele (regionální) distribuční soustavy“, u cenového rozhodnutí odpůrce č. 8/2018 je pak okruh adresátů vymezen jako